Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον | **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰουνίου 1901** | **Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 26**

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΑΓΙΟΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

Ὁ Ἀταβάπος καὶ ὁ Γουαβιάρης, εἰς τὸ μέρος ὅπου χύνονται ἐντὸς τοῦ Ὀρενόκου, — ἂς παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μέχρι πληρεστέρας διαφωτίσεως, — χωρίζονται ὑπὸ εἴδους τινὸς χερσονήσου, ὁριζομένης ἀπὸ τὰς κοίτας τῶν δύο παραποτάμων. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς χερσονήσου ταύτης κεῖται ὁ Ἅγιος Φερνάνδος τοῦ Ἀταβάπου, κωμόπολις κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σολάνου ἐν ἔτει 1757, καὶ ἔχουσα μέλλον εὐρύ. Διότι πέντε πλωταὶ ὁδοὶ διασταυροῦνται πέριξ τοῦ γεωγραφικοῦ τούτου σημείου: ὁ Ἀταβάπος, ὁ ἄνω Ὀρενόκος, ὁ μέσος Ὀρενόκος, ὁ Ὑνιρίδας καὶ ὁ Γουαβιάρης.

Ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος Φερνάνδος δὲν ἀνεπτύχθη εἰσέτι. Ἦτο ἤδη μεγάλον χωρίον τῷ 1887, ὅτε διέμεινεν ἐδῶ ὁ Γάλλος Σαφφανζών. Ἔκτοτε αἱ οἰκίαι του ἐπολυπλασιάσθησαν καὶ ὁ πληθυσμός του ηὐξήθη, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον σημαντικῶς. Σήμερον ἀκόμη οἱ κάτοικοί του δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς ἑξακοσίους. Εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον ναυπηγοί, ἢ ἔμποροι καρυτσούκ, κόμμιος καὶ καρπῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν μερικαὶ οἰκογένειαι εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς· οἱ ἄλλοι εἶνε Ἰνδοὶ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βανίβων. Τὴν Κυβέρνησιν τῆς Δημοκρατίας ἀντιπροσωπεύει διοικητής, ἔχων ὑπ' αὐτὸν εὐαρίθμους στρατιώτας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε ἀνατεθειμένα τἀστυνομικὰ καθήκοντα καὶ ἡ καταδίωξις τῶν λῃστρικῶν συμμοριῶν.

Ἐξ ὅλων τῶν αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Βενεζουέλας, οἱ Βανίβαι εἶνε οἱ μᾶλλον ἄξιοι προσοχῆς. Ὑπερέχουν τοὺς ἄλλους ἰνδοὺς κατὰ τὴν φυσικὴν διάπλασιν, εὔρωστοι ὡς εἶνε καὶ καλοδεμένοι, μὲ φυσιογνωμίαν μαρτυροῦσαν νοημοσύνην, μὲ πρόσωπον ἀσυμπίεστον, μὲ θερμὸν αἷμα ῥέον ὑπὸ τὸ ὑπέρυθρον δέρμα των, μὲ ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, ἔχοντας ἐλαφράν τινα λοξότητα. Ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν ὑπερέχουν ἐπίσης, διότι εἶνε φιλόπονοι, ἀγαθοὶ καὶ τίμιοι. Ἀρά γε εἶνε καὶ αὐτοὶ προληπτικοὶ καὶ δεισιδαίμονες; Ὄχι, ἂν τους συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τοὺς Πιαρόας. Θρησκεία των εἶνε ἡ χριστιανική, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς προσηλύτισαν καθολικοὶ ἱεραπόστολοι, ἀλλ' ὅμως ἀναμεμιγμένη μὲ τὰ ἐγχώρια θρησκευτικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκριζώνονται εὔκολα.

Μολονότι αἱ κατοικίαι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου εἶνε καλύβαι μᾶλλον ἢ ἀχυρόσπιτα, ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ μερικαὶ ὀπωσοῦν ἀνετώτεραι. Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς τρεῖς ἐγκρίτους πολίτας τῆς Βολιβάρης. Ἦτο λοιπὸν πιθανὸν ὅτι ἡ οἰκία τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος θὰ ἀντήχει ἀπὸ ζωηρὰς συζητήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν καθίστων σχεδὸν ἀκατοίκητον. Ἀλλ' ὄχι· διὰ νὰ συζητήσουν οἱ τρεῖς γεωγράφοι, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἴδουν τὰ πράγματα ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ ἐξετάσουν, νὰ παρατηρήσουν, νὰ μελετήσουν τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν ποταμῶν, νὰ κάμουν ἴσως ἐκδρομὰς ἀρκετῶν ἀκόμη χιλιομέτρων... Πρὸς τὸ παρόν, εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους ταξειδίου, τὸ ὁποῖον διήρκεσε πλέον τῶν ἓξ ἑβδομάδων.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος Κερμὼρ ἐφρόντισαν

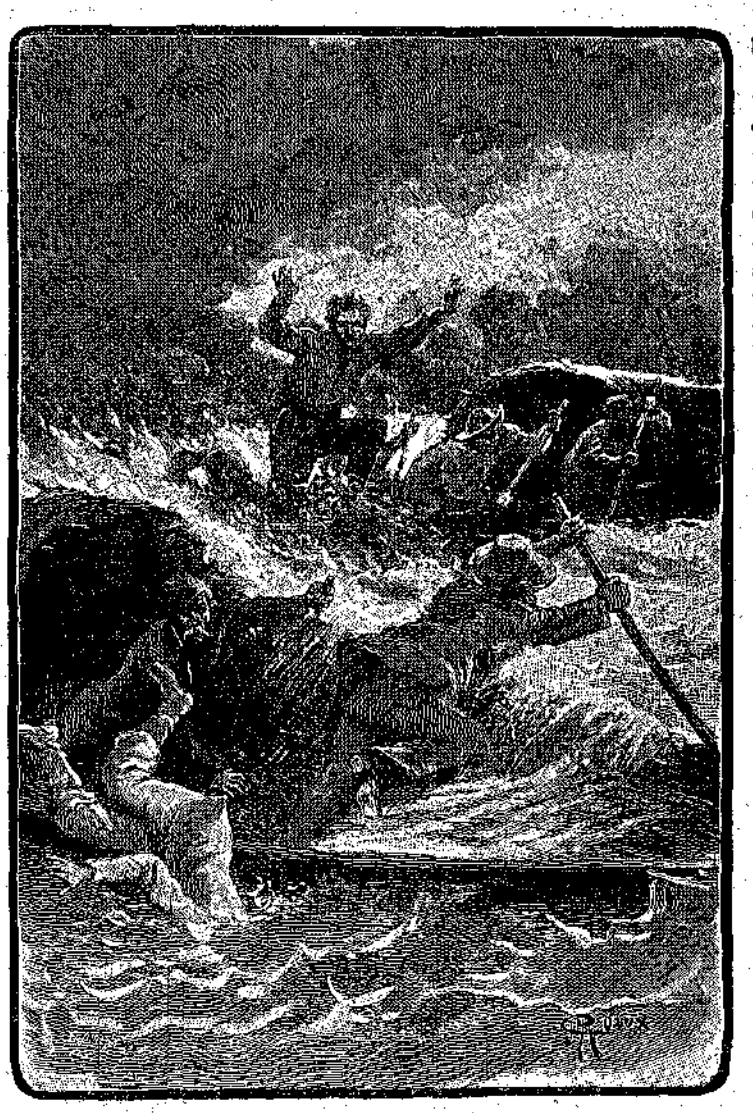

« Παιδί μου! . . παιδί μου! . . .» (Σελ. 200, στ. γ'.)

νὰ εὕρουν ξενοδοχεῖον κατάλληλον, ὄχι μακρὰν τοῦ λιμένος, ἀναμένοντες νὰ ἐπιτύχουν τὰς πρώτας πληροφορίας, διὰ νὰ γνωρίσουν πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν διὰ τὰς περαιτέρω ἐρευνας των.

Ὅσον διὰ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν, αὐτοὶ ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν εἰς τὸ πλοιάριόν των. Συνειθίσαντες τὴν πλωτὴν αὐτὴν κατοικίαν, ἐγνώριζαν, ὅτι θὰ διέμενον ἐδῶ καλλίτερα παρὰ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην. Ἡ Μορίσκη τοὺς ἔφερεν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον· καὶ ἡ Μορίσκη θά τους ἐπανέφερεν εἰς Καΐκάραν, μετὰ τὲ πέρας τῆς ἐπιστημονικῆς των ἀποστολῆς.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι μόλις ἐκόπασεν ἡ ὁρμὴ τοῦ σουμπάσκου, οἱ ναῦται ἔσπευσαν νὰ μεταφέρουν τὰ πλοιάρια εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου. Ἡ ἐργασία αὕτη ἐπερατώθη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, διότι αἱ θύελλαι τοῦ Ὀρενόκου καταπαύουν συνήθως μετά τινας ὥρας. Τὰ πλοιάρια εἶχον πάθη ἀπὸ τὰς συγκρούσεις ὅταν διέσχιζαν τὸν ποταμόν, καθὼς καὶ ὅταν ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἀκτήν. Ὁπωσδήποτε αἱ βλάβαι των δὲν ἦσαν μεγάλαι, καὶ ταχέως θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπανορθωθοῦν. Πρὸς τοῦτο ἡ Μαρεπάρη καὶ ἡ Μορίσκη θὰ εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν, ἀφ' οὗ οἱ ἐπιβάται των ἐπρόκειτο νὰ διαμείνουν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. Τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὴν Γαλλινέττα ; . . . Κατὰ τὰς περιστάσεις. Διότι ἂν ὁ Παῦλος ἐπανεύρισκε τὰ ἴχνη τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, ἐσκόπευε νὰ ξεκινήσῃ καὶ πάλιν, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε μίαν ἡμέραν.

Ἄλλως τε, οἱ συνταξειδιῶταί του, ζωηρῶς ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματός του, ἔμελλον νὰ συνενώσουν τὰς προσπαθείας των, διὰ νὰ ἐπιτύχουν νέας πληροφορίας. Χάρις εἰς τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ τοὺς δύο του συντρόφους, εἶχεν ἐξασφαλισθῆ ἡ συνδρομὴ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, καὶ τοῦτο ἦτο σημαντικώτατον. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἔκαμνον τἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συμπολίτας των. Ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα τῶν καλλιτέρων κατοίκων τῆς κωμοπόλεως, εὐρωπαῖον τὴν καταγωγήν, τὸν κ. Μιραμπάλ, ἑβδομηκοντούτη περίπου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει εὐγνωμόνως εἰς τὸ βιβλίον του καὶ ὁ Σαφφανζών. Οἱ δύο ἢ μᾶλλον οἱ τέσσαρες Γάλλοι θὰ ἐτύγχανον ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς ἐντίμου, φιλοξένου καὶ ὑποχρεωτικῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Πρὶν ἐκθέσωμεν τὰ διαβήματα, εἰς τὰ ὁποῖα προέβησαν οἱ ταξειδιῶται μόλις ἔφθασαν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν κατὰ ποῖον τρόπον ἐπεζοπόρησαν πρὸς τὴν πολίχνην, τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸ ναυάγιον τῶν τριῶν πλοιαρίων.

Καθὼς ἐνθυμεῖσθε, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀνεψιόν του. Οἱ κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἐβάδιζον ἐμπρός, εἶπον δὲ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Οὗτος εἶχε βεβαιώσῃ, ὅτι μία νὺξ ἀναπαύσεως θὰ ἤρκει νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Παῦλον Κερμὼρ ὅλας του τὰς δυνάμεις. Εἶχε φροντίσῃ νὰ συμπαραλάβῃ τὸ φαρμακευτικόν του κιβώτιον, καὶ οὕτως ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις δὲν ἔλειψεν εἰς τὸ παιδίον. Ἐν τούτοις ὁ λοχίας Μαρσιάλης, δυσάρεστος πάντοτε ὅσον καὶ ἀκατανόητος, ἐκράτει εἰς ἀπόστασιν τὸν Γερμανὸν Πατέρν, καὶ ὅταν οὗτος ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ :

— Καλά . . . πολὺ καλά ! . . ἐβρυχήθη. Ὁ ἀνεψιός μου ἀναπνέει ὅπως ἐγὼ καὶ σεῖς . . . Δὲν θὰ χρειασθῶμεν τίποτε, ἕως νὰ φθάσῃ ἡ Γαλλινέττα εἰς τὸ λιμάνι. . . .

— Εἰς ὀλίγας ὥρας, ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν Βαλδὲζ καὶ ἀπὸ τὸν Παρσάλ, ὅτι τὰ πλοιάρια θὰ ἔφθαναν πρὸ τῆς νυκτός.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης· φθάνει μονάχα νὰ βροῦμε καλὸ κρεββάτι εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. . . Ἀλήθεια... κύριε Ἑλλώκ... σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ ἐσώσατε τὸ παιδί !

Ὁ λοχίας, φαίνεται, θὰ εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ὤφειλε τοὐλάχιστον τὴν ἁπλουστάτην καὶ σύντομον αὐτὴν εὐχαριστίαν. Ἀλλὰ μὲ πόσῳ παράδοξον τόνον τὴν ἐπρόφερε, καὶ ὁποῖον ὕποπτον βλέμμα ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ ! . .

Ὁ νέος δὲν ἀπεκρίθη, εἰμὴ κλίνας τὴν κεφαλήν, καὶ ἔμεινεν ὀλίγα βήματα ὀπίσω. . . .

Οὕτως ἔφθασαν οἱ «ναυαγοὶ» εἰς τὴν κωμόπολιν, ὅπου, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ κ. Μιγκέλ, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠμπόρεσε νὰ ἐνοικιάσῃ δύο δωμάτια, εἰς τὸ ἓν τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος θὰ ἐγκαθίστατο ἀνετώτερα ἢ εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Γαλλινέττας.

Ὁ Γερμανὸς Πατὲρν μετέβη ἐπανειλημμένως, — ἀλλὰ μὴ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου του, — καὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ παιδίου. Τῷ ἀπεκρίνοντο, ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο καλλίτερα καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν του, διὰ τὰς ὁποίας τὸν ηὐχαρίστουν. . .

Ἦτο ἀληθές. Ὁ Παῦλος Κερμὼρ ἐκοιμᾶτο ἡσύχως, καὶ ἅμα τὸ πλοιάριον ἤραξεν εἰς τὸν λιμένα, ὁ Βαλδὲζ ἔφερε μίαν βαλίζαν περιέχουσαν ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἡτοίμασε διὰ τὴν ἐπαύριον.

Καὶ πραγματικῶς, τὴν ἄλλην πρωΐαν, ὅταν ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τὴν διπλῆν ἰδιότητα ἰατροῦ καὶ φίλου, μόνον ὡς φίλον τὸν ὑπεδέχθη ἐγκαρδίως ὁ Παῦλος, καὶ τὸν ηὐχαρίστησε θερμότατα διὰ τὰς περιποιήσεις του. Τὸ παιδίον δὲν ᾐσθάνετο καμμίαν ἐνόχλησιν πλέον, ἐφαίνετο ὑγιέστατον. Ἀλλ' ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐξηκολούθει νὰ μουρμουρίζῃ. . .

— Μὰ δὲν σᾶς το ἔλεγα ἐγώ, κύριε, πῶς δὲν εἶνε τίποτε ; εἶπεν ἀκόμη μίαν φορὰν πρὸς τὸν Πατέρν.

— Εἴχατε δίκαιον, λοχία. . . ἀλλὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ σοβαρόν. . . καὶ χωρὶς τὸν φίλον μου Ἰάκωβον. . .

— Ὀφείλω τὴν ζωὴν εἰς τὸν κύριον Ἑλλώκ, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, καὶ ὅταν θὰ τὸν ἰδῶ... δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ ἠμπορέσω νὰ τοῦ ἐκφράσω. . .

— Δὲν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του, ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν· καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἂν δὲν εἶσθε. . .

— Καλά, καλά. . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἰδοῦμε τὸν κύριον Ἑλλώκ ; . . . .

Δέν τον εἶδαν, — τὴν πρωΐαν ἐκείνην τοὐλάχιστον. Διατί ἄρά γε ; Τὸ ἔκαμνεν ἐπίτηδες ; Τὸ ἔκαμνεν ἐκ μετριοφροσύνης ; Δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας τοῦ Παύλου ; . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἔμεινεν εἰς τὴν Μορίσκην, πολὺ σκεπτικός, πολὺ σιωπηλός· καὶ ἀφ' οὗ τῷ ἔδωσε πληροφορίας περὶ τοῦ παιδίου, ὁ φίλος του δὲν κατώρθωσε νὰ τῷ ἀποσπάσῃ οὔτε δύο λέξεις.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Παῦλος συνηντήθησαν τὰ ἀπόγευμα. Ὁ πρῶτος, ὀλίγον τεταραγμένος, — ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐδάγκασε τὸν μύσταχα ἅμα το παρετήρησεν, — ἔλαβε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε τὸ παιδίον, ἀλλὰ δὲν την ἔθλιψε μὲ τὴν συνειθισμένην του ἀφέλειαν. . .

Ἡ συνάντησις αὕτη ἔλαβε χώραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μιραμπάλ, ὅπου ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ μετέβη διὰ νὰ ἐπιδώσῃ τὴν συστατικὴν ἐπιστολήν, ὁ δὲ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος διὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν λαμπρὸν γέροντα πληροφορίας σχετικὰς πρὸς τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ.

Ὅλους τούτους τοὺς Γάλλους, καὶ τοὺς φέροντας συστατικὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς μὴ φέροντας, ὁ κ. Μιραμπὰλ ὑπεδέχθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐγκαρδίου καὶ εἰλικρινοῦς προθυμίας. Τοῖς εἶπεν, ὅτι ἦτο καθολοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσίν των, καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε τὰ πάντα διὰ νὰ τοις φανῇ χρήσιμος. Ἡ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνευσαν οἱ ταξειδιῶται, τῶν ὁποίων ὡμίλει τὴν γλῶσσαν, ἐφανερόνετο ἀπὸ τοὺς τρόπους του, ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀπὸ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπληροφόρει περὶ ὅλων . . . Εἶχεν ἴδῃ τὸν ἰατρὸν Κρεβώ, — τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ θῦμα τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν, — ὅταν διῆλθεν ἐξ Ἁγίου Φερνάνδου . . . Ἐνεθυμεῖτο κάλλιστα τὸν κ. Σαφφανζών, καὶ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ποῦ ἠμπόρεσε νὰ τῷ φανῇ

χρήσιμος. . . Δὲν θὰ ἔκαμνεν ὀλιγώτερα τώρα διὰ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν. . . διὰ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην καὶ τὸν ἀνεψιόν του, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ βασισθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ διὰ κάθε περίστασιν. . .

Ὁ Παῦλος Κερμὼρ ἀνεκοίνωσε τότε τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία τὸν ἔφερεν εἰς Βενεζουέλαν, καὶ τοῦτο ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνθη πρὸς τὸ παιδίον ὁ γέρων Μιραμπάλ.

Καὶ πρῶτον, ὁ γέρων ἐνεθυμεῖτο ἂν ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ διέμεινε ποτέ, πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν κωμόπολιν ἐκείνην ; . . .

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ παιδίον. . . Ἀνατρέχων εἰς τὴν μνήμην του, ὁ κ. Μιραμπὰλ δὲν ἀνεύρισκε τίποτε σχετικὸν μὲ τὴν παρουσίαν συνταγματάρχου, φέροντος αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. . .

Βαθυτάτη λύπη ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Παύλου, καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔρρευσαν δάκρυα . . .

— Κύριε Μιραμπάλ, ἠρώτησε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἔχετε πολὺν καιρὸν ποῦ μένετε ἐδῶ ; . . .

— Περισσότερον ἀπὸ σαράντα χρόνια, κύριε Ἑλλώκ, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ αἱ ἀπουσίαι μου ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ἦσαν πολὺ σπάνιαι καὶ πολὺ σύντομοι. Ἂν ξένος τῆς περιωπῆς τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ διήρχετο ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας, εἶνε ἀδύνατον νὰ μή τον ἔβλεπα. . . νὰ μή τον ἐγνώριζα. . . Ἡ κωμόπολίς μας δὲν εἶνε οὔτε τόσον μεγάλη, οὔτε τόσον πολυάνθρωπος, ὥστε ἡ παρουσία ἑνὸς ξένου νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος καὶ νὰ μὴ λάβωμεν γνῶσιν αὐτῆς. . .

— Ναί· ἀλλ' ἂν ἤθελε νὰ μείνῃ ἄγνωστος;... ἂν ἐταξείδευεν ἰνκόνιτο;

— Ὅσον δι' αὐτό, δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιραμπάλ. Μὰ εἶχε λόγους νὰ το κάμῃ ; . .

— Ὁ πατέρας μου, κύριε, εἶπε τότε ὁ Παῦλος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἀλλὰ οἱ φίλοι του ἔμαθαν τὴν ἀναχώρησίν του πολὺν καιρὸν ἀργότερα. . . Καὶ αὐτὸς ὁ θεῖός μου. . . ὁ λοχίας Μαρσιάλης. . . δὲν ἠξευρε τίποτε· ὁ πατέρας μου οὔτε εἰς αὐτὸν δὲν εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὰ σχέδιά του.

— Ὄχι βέβαια, ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος, γιατὶ ἤξευρε καλὰ ὅτι ἐγὼ θὰ τον ἠμπόδιζα !

— Σὺ ὅμως, παιδί μου ; . . . ἠρώτησεν ὁ κ. Μιραμπάλ.

— Ἐγὼ δὲν ἔμενα ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, ὄχι χωρὶς νὰ δείξῃ κάποιον δισταγμόν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Παρακαλῶ, ὅτι δὲν θὰ σας δυσαρεστήσω σήμερον, ἂν θὰ σας ἀπευθύνω μίαν ἐπιστολὴν προσωπικήν, ὁλωσδιόλου μεταξύ μας, ἀπὸ τὸν Φαίδωνα πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του, πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους του, πρὸς τοὺς συνδρομητάς του.

Πάντοτε εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ το κάμω· καὶ σήμερον ποῦ ἐξεδόθη τὸ βιβλίον μου, εἶπα : ἰδοὺ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία. Καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε καθῆκόν μου. Ἀφ' οὗ αἱ ἀσχολίαι δὲν μου ἐπέτρεψαν νὰ γράψω ἰδιαιτέρως πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἐπροξένησαν τόσην χαράν, συνοδεύσαντες τὴν ἐγγραφήν των εἰς τὸ βιβλίον μου μ' ἐπιστολὰς τόσον ἐγκαρδίους, τόσον κολακευτικάς, τόσον τιμητικάς, ἔπρεπε κ' ἐγὼ νὰ μὴ ἀρκεσθῶ εἰς τὰς εὐχαριστίας, τὰς ὁποίας τοῖς διεβίβαζε τῇ παρακλήσει μου ἡ Διάπλασις, ἀλλὰ νὰ τους εὐχαριστήσω καὶ δημοσίᾳ ὅλους μαζὶ τοὐλάχιστον, διὰ μιᾶς κοινῆς ἐπιστολῆς. Σᾶς εὐχαριστῶ λοιπὸν ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητοί μου, καὶ διὰ τὴν ἐγγραφήν σας, καὶ διὰ τὰ ξεσπαθώματα, καὶ διὰ τὰς προπάντων διὰ τὰς ὡραίας σας ἐπιστολάς. Βεβαιωθῆτε, ὅτι τὰς ἔχω φυλάξῃ ὡς κειμήλια· βεβαιωθῆτε, ὅτι αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, κατὰ τὰς ὁποίας ἐλάμβανε ἀθρόα τὰ δείγματα τῆς συμπαθείας τῶν ἑλληνοπαίδων, ὑπῆρξαν αἱ εὐτυχέστεραι ἡμέραι τῆς ζωῆς μου !

Νομίζω, ὅτι καὶ κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, τὸ ἴδιον θὰ ᾐσθάνετο. Δι' ἕνα συγγραφέα δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα χαρά, ὡραιοτέρα ἱκανοποίησις, γλυκυτέρα παρηγορία, δικαιοτέρα ὑπερηφάνεια, παρὰ νὰ βλέπῃ ὅτι ἔχει νέους ἀναγνώστας ἐκτιμῶντας τὰς προσπαθείας του, νὰ αἰσθάνεται ὅτι οἱ λόγοι του εὑρίσκουν ἠχὼ εἰς στήθη εὐγενῆ, εἰς ἀγνὰς καὶ τρυφερὰς καρδίας, νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἔχει μαζί του τὴν νεολαίαν τοῦ ἔθνους του. Αὐτὴν τὴν χαρὰν τὴν ἀνέκφραστον, ὡς ἐκ συνθήματος ὅλοι, μοὶ ἐπροξενήσατε πρὸ ὀλίγου.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν εὐγνωμοσύνην μου προσεπάθησα νὰ ἀποδείξω καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. . . Προσεπάθησα νὰ ἐκδώσω ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον νὰ σας εὐχαριστήσῃ. Ναί μέν, τὰ «Διηγήματά» μου προεκηρύχθησαν ὡς βιβλίον μᾶλλον διὰ μεγάλους, καὶ τοιοῦτον πάντοτε εἶνε. Ἐν τούτοις, ὄχι μόνον ἀπέφυγα νὰ συμπεριλάβω Διηγήματα, τὰ ὁποῖα ἔφηβοι δὲν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀναγνώσουν ἀζημίως, ἀλλὰ συμπεριέλαβα ἐπίτηδες καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα εἶνε καταλληλότατα διὰ τὴν ἡλικίαν σας : Τὸ παράθυρόν του, Ὁ Ἀπόμαχος, Σκιὰ Ἔργου, Ἅμα μεγαλώσω, οἱ Παράνομοι, κτλ. Ἐκτὸς τούτου, ἐπεμελήθην ἰδιαιτέρως αὐτὴν τὴν ἔκδοσιν, καὶ νομίζω, ὅτι τὸ βιβλίον ἔγινε τόσον εὔμορφον, ποῦ νὰ το βλέπεις καὶ νὰ χαίρεσαι. Ἤθελα νὰ ὁμοιάζῃ μᾶλλον ὡς δῶρον, ὡς ἐνθύμιον πρὸς φίλους, παρὰ ὡς βιβλίον στελλόμενον πρὸς ἁπλοῦς συνδρομητάς. Καὶ μόλις κόψῃ κανεὶς τὰς πρώτας σελίδας, βλέπει ἐξαφνα καὶ τὸ ὄνοματάκι του, γραμμένον ἐκεῖ, εἰς ἰδιαιτέραν θέσιν, εὔμορφα-εὔμορφα. Δὲν εἶνε μία εὐχαρίστησις καὶ αὐτό ;

Τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶνε, ὅτι ἡ θερμὴ ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ, — ἡ ἰδική σας προπάντων, — μοῦ ἐπέτρεψε νὰ προβῶ ἀμέσως εἰς τὴν ἔκδοσιν καὶ Δευτέρας Σειρᾶς Διηγημάτων. Ἡ νέα αὐτὴ ἀπόφασις ἔφερε τὸ ἑξῆς ὡραῖον ἀποτέλεσμα : Ἐπειδὴ οἱ συνδρομηταὶ τῆς Δευτέρας Σειρᾶς θὰ ἤθελαν ἴσως, — καὶ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα, — νὰ ἀποκτήσουν καὶ τὴν Πρώτην, ἐτύπωσα ἀπὸ αὐτὴν περισσότερα ἀντίτυπα, δι' αὐτοὺς ἀποκλειστικῶς, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν Ἀγγελίαν. Οὕτω λοιπόν, ὅσοι ἤθελαν ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸν πρῶτον τόμον τῶν Διηγημάτων, ἠμποροῦν τώρα νὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸν δεύτερον, καὶ ἀποκτήσουν συγχρόνως καὶ τὸν Πρῶτον.

Καὶ πραγματικῶς, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας, ἡ Διάπλασις ἔλαβε πολλὰς ἐρωτήσεις ἂν εἶνε ἀκόμη δεκτοὶ συνδρομηταὶ εἰς τὰ «Διηγήματα» τοῦ Φαίδωνος. Ἄλλοι ἔλειπαν σὲ ταξεῖδι καὶ δὲν εἶδαν τὴν ἀγγελίαν· ἄλλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἡ προθεσμία θὰ παραταθῇ· ἄλλος εἶχεν ἄρρωστον τὸν πατέρα του· ἄλλος εἶχε τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του. Ποτέ, βλέπετε, δὲν λείπουν τὰ ἐμπόδια, εἴτε εὐχάριστα εἴτε δυσάρεστα. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος ! . . Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τώρα ἠμποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμίαν των καὶ νὰ ἀποκτήσουν τὸ βιβλίον καὶ ὅσοι δὲν εἶχαν προφθάσῃ νὰ το ἐξασφαλίσουν ἐκ τῶν προτέρων. Ἕνα μόνον πρᾶγμα θὰ τους συστήσω· αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ σπεύσουν χωρὶς ἀναβολήν. Τὰ περισσεύοντα ἀντίτυπα εἶνε ὀλίγα καὶ δὲν εἰξεύρω τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ . . .

Ὅσον διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Α'. Σειρᾶς, τῆς σήμερον ἐκδοθείσης, ἐλπίζω ὅτι θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ ἀποκτήσουν καὶ τὴν Β'. Σειράν, ὅτι μὲ τὴν συνήθη των ἀκρίβειαν θὰ ἐγγραφοῦν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν δύο μηνῶν ἀπὸ σήμερον, ὅτι θὰ μου ἐγγράψουν καὶ ἄλλους φίλους των καὶ ὅτι θὰ μου δώσουν ἀφορμὴν νέας χαρᾶς καὶ νέων εὐχαριστιῶν.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σας εἴπω. Τώρα ἐπαναλαμβάνω τὰς ἐγκαρδίους, τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας καὶ

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ι. ΤΡΑΚΑΚΗΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Πειραϊκὴ Ἄβρα* εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
(Ἴδε Διάπλασιν 1900, σελ. 442.)

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

Α'

Ἰδέτε τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς! θαυμάσατε τὴν λευκότητά των καὶ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἄρωμα, τὸ ὁποῖον ἐγκλείουν. Εἶνε κανεὶς νὰ μή τα ἀγαπᾷ; Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἔλεγεν, ὅτι ἂν δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἀπὸ τὰ ἄνθη αὐτὰ γίνονται κατόπιν τ' ἀμύγδαλα, θὰ ἐγέμιζε καθ' ἡμέραν τὰς ἀνθοδόχας της ἀπὸ κλώνους μεγάλους ἀμυγδαλῆς φορτωμένους μὲ ἄνθη.

Τόσον πολὺ τὰ ἠγάπα ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, ἡμία κυρία ἕως τριάκοντα πέντε ἐτῶν, εὐφυεστάτη, ὑψηλή, εὐσταλής, μὲ μαύρην κόμην, μὲ ὀλόμαυρους, καὶ σπανίας ἐκφράσεως ὀφθαλμούς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, ἤτις συνέβη κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1870 εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου κατῴκησε μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ δύο της κοράσια. Ὁ δυστυχὴς κύριος Φίλιππος, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς, ἐξήρχετο πολὺ σπανίως τῆς οἰκίας, ἕνεκα τοῦ παθήματός του. Διότι δὲν εἶχε σχεδὸν πόδας. Εἶχε θραύσῃ καὶ τοὺς δύο πόδας του τὴν ἡμέραν τῆς πυρκαϊᾶς, ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας του. Καὶ δὲν θὰ ἦτο τίποτε τὸ δυστύχημα αὐτό, καθὼς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἂν κατώρθωνε νὰ σώσῃ τὸ μικρόν του τέκνον, τὸν Κίμωνα, ἕνα ἀγγελοῦδι ὀκτὼ μηνῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἄχ! ὅταν ἔπιασε τὸ σπίτι των, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν λιπόθυμον καὶ τὰ δύο του κοράσια, τὴν Ἀγλαΐαν καὶ τὴν Κλειώ, τὰ ὁποῖα τότε μόλις ἦσαν τριῶν ἐτῶν ἡ πρώτη, καὶ δύο ἡ δευτέρα, ἐνεθυμήθη, ὁ δυστυχὴς πατήρ, ὅτι ἐμείνεν ἐπάνω ὁ Κίμων του, τὸ μικρότερόν του τέκνον. Ἡ οἰκία ἦτο περικυκλωμένη πλέον ἀπὸ τὰς φλόγας ὅταν ὥρμησε νὰ το σώσῃ, φωνάζων:

— Κίμων! Κίμων! σώσατέ μου τὸν Κίμωνα, τὸ παιδί μου!

Ἀλλ' ὁ καπνὸς τὸν εἶχε πνίξῃ, δὲν ἔβλεπε τίποτε ἐμπρός του, οὔτε θύραν, οὔτε δωμάτιον, οὔτε κλίμακα. Πῶς νὰ καταβῇ; Πόθεν ἀνέβῃ; δὲν εἰξεύρει τίποτε. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ ἀπηλπισμένος, διότι δὲν ἐγνώριζε ποῦ νὰ βαδίσῃ καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ τὸ τέκνον του, εὑρέθη ἐμπρὸς εἰς ἓν παράθυρον. Γύρω του φλόγες! Ἡ θερμότης καὶ ὁ καπνὸς τὸν ἔπνιγαν. Τί νὰ κάμῃ; Ἔξω ἡ σύζυγός του καὶ δύο του τέκνα· τὸ ἄλλο ἴσως ἦτο πλέον χαμένον διὰ παντός. Δυστυχὴς ἄνθρωπος! Σχεδὸν ἐκαίετο. Ὦ Θεέ μου, σῶσε τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἔχει τέκνα καὶ σύζυγον καὶ πρέπει νὰ ζήσῃ χάριν αὐτῶν! Ἰδοὺ αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ πλέον. Κάτωθεν τοῦ φωνάζουν: «Πέσε! Πέσε!» Νομίζεις ὅτι αἱ λέξεις αὐταὶ εἶνε προσταγὴ ἀνωτέρα, μυστηριώδης. Ὁ κύριος Φίλιππος στρέφεται ὀπίσω του νὰ ἴδῃ ἀπαξ ἔτι, καὶ ἀκούει ἄλλην φωνὴν ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, πνιγομένην σχεδὸν καὶ λέγουσαν: «Θεέ μου! Μιὰ πόρτα, ἕνα παράθυρο νὰ σωθῶ!»

Τώρα πλέον ἀσφυκτιᾷ καὶ ζαλισμένος πίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ. Καὶ ἔταν τὸν ἀνεσήκωσαν, εἶχον θραυσθῇ καὶ οἱ δύο του πόδες, ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμη ἐψιθύριζε: «Τὸν Κίμωνά μου, τὸ παιδί μου!...»

Τρεῖς μῆνας ὁλοκλήρους ἔμεινε κλινήρης ὁ κύριος Φίλιππος· καὶ ὅταν ἔπαυσαν πλέον οἱ φρικτοὶ πόνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐβασάνισαν τόσον καιρόν, καὶ ἐσηκώθη τῆς κλίνης του χωλὸς καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας. δὲν ἤθελεν οὐδὲ στιγμὴν νὰ μείνῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔπαθε τόσα δυστυχήματα, ὅπου ἔχασε τὸ τέκνον του καὶ κατήντησεν ὁ ἴδιος δυστυχὴς δι' ὅλον του τὸν βίον.

Ἐπώλησεν ἅλα του τὰ κτήματα καὶ τὰ καταστήματά του, καὶ μὲ τὰ μετρητά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀχι ὀλίγα, διότι ὁ κύριος Φίλιππος ἦτο πολὺ εὐκατάστατος, ἦλθε νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ εἰς Ἀθήνας. Τὰ εἰσοδήματα τῶν χρημάτων του ἤρκουν νὰ ζήσῃ καλῶς καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὰ δύο του κοράσια. Ἠγόρασε μίαν οἰκίαν ὡραίαν εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος, καὶ ἔζη κεκλεισμένος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μεμονωμένος ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, μὲ μόνην τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πλευρόν του. Μίαν εὐχαρίστησιν καὶ μίαν παρηγορίαν εἶχε, τὰ δύο του φρονιμώτατα κοράσια, τὰ ὁποῖα καθ' ἡμέραν προώδευον εἰς τὰ μαθήματα καὶ ἠγάπων ἀπείρως τοὺς γονεῖς των.

Β'

Πόσον τὰ ἠγάπα τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς ἡ κυρία Ἀθηνᾶ! Καὶ πόσην χαρὰν ἠσθάνετο ὅταν ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Κλειώ, ἐπιστρέφουσαι μὲ τὴν παιδαγωγόν των ἀπὸ τὸν περίπατον, ἔφερον κλῶνας ἀμυγδαλῆς λευκοανθισμένους πυκνά, πυκνά, ὡς ἐὰν ἐκάθισαν ἐπάνω καὶ ἤπλωσαν τὰ πτερά των χιονόλευκοι χρυσαλίδες.

Ἐφίλει τὰς δύο γελαστὰς κορασίδας της καὶ τας ἠρώτα ποῦ τα ἔκοψαν. Καὶ πάντοτε ἐλάμβανε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν:

— Εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἰς τοῦ μπάρμπα-Σταύρου.

Τῇ διηγοῦντο δὲ πόσον καλὸς εἶνε ὁ μπάρμπα-Σταῦρος αὐτός, καὶ πόσον τὰς ἀγαπᾷ, πῶς τὰς φορτώνει ἀπὸ ἄνθη, πῶς τὰς περιμένει καθ' ἡμέραν νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τόσα καλὰ τῇ ἔλεγον δι' αὐτόν, ὥστε ἐπὶ τέλους ἔλαβε περιέργειαν νὰ τὸν γνωρίσῃ, καὶ παρήγγειλεν εἰς τὰς θυγατέρας της νὰ τὸν προσκαλέσουν μὲ εὐγένειαν νὰ περάσῃ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Νὰ ἐβλέπατε πόσην χαρὰν εἶχαν ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Κλειὼ ὅταν ταῖς εἶπε τοῦτο. Καὶ ἀμέσως τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἔκαμαν πάλιν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους τὸν τακτικόν των περίπατον, ἔτρεξαν νὰ το εἴπουν εἰς τὸν μπάρμπα-Σταῦρον, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐδίσταζε, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ ἐφώναζον καὶ αἱ δύο συγχρόνως:

— Αἴ! δὲν μας ἀγαπᾷς! ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ σου θυμώσωμεν. Δὲν θὰ περάσωμεν αὔριον ἀπὸ τὴν θύραν σου. Θὰ πιάσωμεν ἄλλον φίλον εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

Φαίνεται, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ ἐπενήργησαν ἐπὶ τοῦ μπάρμπα-Σταύρου, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσην ἀδυναμίαν εἰς ἐκεῖνα τὰ δύο ἀγγελούδια, τὰ ὁποῖα πολὺ ὡμοίαζον τοῦ ἰδικοῦ του, ὡς ἔλεγε. Καὶ ταῖς ὑπεσχέθη λοιπὸν λέγων:

— Τὴν Κυριακὴν ποῦ θἄλθω μέσα, χωρὶς ἄλλο θὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

— Ἐκεῖ 'στὸ Πανεπιστήμιο κοντά, μπάρμπα-Σταῦρο.

— Ξεύρω, ξεύρω, μοῦ ἔχετε εἰπῆ.

Καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἐφόρεσε τὰ καινουργῆ ἐνδύματά του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν δύο του ἀδυναμιῶν, ὡς τὰς ὠνόμαζε, καὶ ἐγνώρισε τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν κύριον Φίλιππον, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν φιλίαν.

— Ἰδιαιτέρως ἐγὼ σοῦ ὀφείλω πολλὰς χάριτας, μπάρμπα-Σταῦρο, ἔλεγεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ.

— Ἡ καλοσύνη σας, κυρία, τίποτε, τίποτε.

—Ὄχι βά, πῶς τίποτε; νὰ ἤξευρες,

μπάρμπα Σταῦρο, πῶς μ' ἀρέσουν τ' ἄνθη τῆς ἀμυγδαλιᾶς.

— Ναί, τὸ ξεύρω, κυρία, μοῦ το ἔλεγαν τὰ κορίτσια. Ἀλήθεια, κυρία, νὰ σας ζήσουν, νὰ τα χαίρεσθε, πολὺ τ' ἀγαπῶ...

— Σ' εὐχαριστοῦμεν πολύ, κύριε Σταῦρε, εἶπεν ὁ κύριος Φίλιππος. Καὶ ποῦ ἔχετε τὸ περιβόλι σας;

— Ἐδῶ κοντὰ εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἶμαι νὰ ποῦμε 's τὸ κατώφλι τῆς ἐξοχῆς κὰι 's τὴν αὐλὴ τῆς χώρας. Βλέπεις, αἱ Ἀθῆναι εἶνε πολὺ κοντὰ εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

— Καὶ τίνος εἶνε, κὺρ Σταῦρο;

— Τοῦ Φαλκίδη, κύριε Φίλιππε, ἑνὸς πολὺ τζανάμπέτη ἀνθρώπου· τόσα χρόνια τῶχω 'νοικιασμένο, τὸ πῆρα χέρσο καὶ τῶκαμα περιβόλι, καὶ αὐτὸς ἅμα μία ἡμέρα ἀπὸ τὴν τριμηνίαν ἀργήσω νὰ του πάγω τὸ δόσιμο, στέλλει καὶ μὲ φοβερίζει πῶς θά με πετάξῃ ἔξω.

Συνωμίλησαν ἐπὶ πολὺ οὕτω, καὶ ὅταν ἔφυγε τὸν παρεκάλεσαν νὰ περνάῃ, ὁσάκις ἔρχεται μέσα, νὰ τους βλέπῃ.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, ἐρχόμενος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπεσκέπτετο τοὺς γονεῖς τῆς Ἀγλαΐας καὶ τῆς Κλειοῦς, αἱ ὁποῖαι πάλιν τὸν ἐπεσκέπτοντο κάθε ἀπόγευμα εἰς τὸν κῆπόν του. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ καὶ ὁ κύριος Φίλιππος τὸν ἐθεώρουν ὡς φίλον των, καὶ πολὺ εὐχαριστοῦντο ἀπὸ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἁπλότητά του.

Καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν αἰσθανθῇ κανεὶς συμπάθειαν εἰς τὸν μπάρμπα-Σταῦρον. Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, φαρόθριξ, μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας, μὲ τὴν κόμην ἀραιὰν καὶ τὸ γένειον πυκνότατον. Ἐφαίνετο πολὺ εὐκίνητος καὶ ζωηρός· εἶχε δὲ μίαν γλυκύτητα εἰς τὴν ὁμιλίαν του καὶ πολλὴν ἐλκυστικότητα εἰς τὴν ἁπλοϊκήν καὶ εἰλικρινῆ συναναστροφήν του. Εἶχον γίνῃ πλέον φίλοι. Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἤρχετο πάντοτε μὲ κἄτι μικρὸν δῶρον ἀπὸ τὸν κῆπόν του διὰ τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν καὶ αὐτὴ πάλιν τὸν ἐκράτει νὰ φάγῃ ὁσάκις ἤρχετο.

Διηγεῖτο μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κύριον Φίλιππον καὶ τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ὅτι ἦτο Χῖος καὶ ὅτι ἄλλοτε εἶχε κάμῃ κηπουρὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς πυρκαϊᾶς ἔφυγε καὶ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀμέσως καὶ οἱ δύο ἤλλαξαν ὁμιλίαν, διότι τοῖς ἔφερε θλιβερὰς ἀναμνήσεις ἡ ἐποχὴ ἐκείνη.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος τὸ ἐνόησε κάπως καὶ δὲν ἔκαμε πλέον λόγον, οὔτε ἀνέφερε τὴν πυρκαϊάν, ἢ τὸ ὄνομα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλὰ πάντα ἐξηκολούθει νὰ εἶνε καλὸς φίλος τῆς οἰκίας, καὶ ὅταν ἤνθιζαν αἱ ἀμυγδαλαί, ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἠσθάνετο ἰδιαιτέραν εὐχαριστησιν, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν χαρὰν τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς. Καὶ ἔκοπτε πλέον ἀλύπητα καὶ ἔδιδεν εἰς τὰς δύο ἀδελφὰς καθ' ἡμέραν ἀφθόνως, καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ ἴδιος ἐφρόντιζε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν μίαν ἀνθοδέσμην ἀπὸ τοιαύτας, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς χιονισμένη ἀπὸ τὴν λευκότητα. Ἀλλ' ὀλίγον καιρὸν διήρκει ἡ χαρὰ τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς, διότι ἡ ἀμυγδαλὴ ταχέως ἐξανθίζει καὶ ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἤρχετο τότε μὲ ἕνα-δύο κλωνάρια ἀραιὰ-ἀραιὰ ἀνθισμένα, τὰ τελευταῖα ποῦ εὑρίσκοντο εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, καὶ προσφέρων αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν τῇ ἔλεγε χαμογελῶν:

— Καὶ τοῦ χρόνου, κυρία Ἀθηνᾶ. Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἤθελε ἀκόμη ἕνα χρόνο 'στὴ ῥάχη του καὶ ἔκαμεν ἄλλο ἕνα βῆμα κατὰ τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ ἀμυγδαλιές του ἐξάνθισαν πλέον καὶ δὲν ἔχει νὰ καμαρώσῃ παρὰ τὲς δύο 'δικές σας, ὁποῦ ὅλω ἀνθίζουνε.

Καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ γελῶσα τὸν ηὐχαρίστει καὶ θωπεύουσα τὴν Ἀγλαΐαν καὶ τὴν Κλειώ, τὲς ἀμυγδαλιές της, κατὰ τὸν μπάρπα-Σταῦρο, τῷ ἔλεγε:

— Ἀνθίζουν ὁλοένα, μὰ καὶ ὁλοένα μεγαλώνουν, μπάρμπα-Σταῦρο, καὶ θἄρθῃ καὶ αὐτῶν ὁ καιρὸς νὰ γίνουν 'ς τὴν καὶ 'μᾶς καὶ νὰ ξανθίσουν.

Γ'.

Τί χιόνια! τί παγωνιὰ ἐφέτος! Θὰ κάψῃ ὅλα τὰ δένδρα· ἄχ! δὲν θὰ ἀνθίσουν οὔτε αἱ ἀμυγδαλαί! Καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἔβλεπε τὸ χιόνι, ποῦ ὁλοένα ἐστρώνετο εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐπάνω εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, καὶ ἔδιδεν εἰς τὴν πόλιν μίαν ὄψιν λευκήν, κατάλευκον, ὡσὰν νὰ ἦτο ἕνα λειβάδι ἀπέραντον φυτευμένον βαμβάκια, τὰ ὁποῖα ἐξῆνθισαν διὰ μιᾶς, καὶ ἐγίνετο μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴν μονότονον ἐκείνην λευκότητα, ἡ ὁποία ἐξηπλώνετο παντοῦ, καὶ μελαγχολικωτέρα ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτὰ τὰ χιόνια καὶ ἡ παγωνιὰ θὰ κάψουν τὰ δένδρα ὅλα, θὰ κάψουν καὶ τὰς ἀμυγδαλάς, τώρα ποῦ ἤρχισαν νὰ μπουμπουκιάζουν καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ἐφέτος τὰ μυροβόλα ἄνθη των.

Ἡ Κλειὼ καὶ ἡ Ἀγλαΐα, μεγαλείτεραι κατὰ δέκα ἔτη τώρα, τὴν περιτριγυρίζουν καὶ ἀριθμοῦν μελαγχολικαὶ καὶ αὐταί, πόσαι ἡμέραι ἐπέρασαν, ἀφ' ὅτου δὲν ἐπῆγαν τὸν τακτικόν των περίπατον εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Καὶ δὲν εἶδαν μπάρμπα-Σταῦρο τόσας ἡμέρας, ἐνῶ δέκα ὁλόκληρα ἔτη δὲν παρῆλθεν ἡμέρα χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν τὸν ἀγαθὸν φίλον των, ὁ ὁποῖος τὰς ἐγνώρισε μιὰ σταλιὰ παιδάκια, καθὼς ἔλεγε, καὶ τώρα ἔγιναν κἄτι κοπέλλες ποῦ 'ντρέπεται κανεὶς νὰ ταῖς 'μιλήσῃ.

Δέκα χρόνια φίλοι μὲ τὸν μπάρπα-Σταῦρο καὶ τὰς ἀμυγδαλάς του καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔχουν τόσες ἡμέρες νὰ ἰδωθοῦν! Καὶ ἔλεγον εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν:

— Δὲν θὰ πᾶμε, μαμμά, 'στὸ μπάρμπα-Σταῦρο, οὔτε σήμερα;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣΧΟΛΟΣ

ΑΡΕΤΗ - ΚΑΚΙΑ

Στὸ κοιμητῆρι παρατημένα
Στέκουν δυὸ μνήματα σιμὰ-σιμά,
Λουλούδια ἀμάραντα ἔχει τὸ ἕνα·
Λίγα χορτάρια τἄλλο χλωμά.

Νύχτα καὶ μέρα τὰ πρῶτα ραίνει
Δροσιᾶς οὐράνιας σταλαγματιά·
Τἄλλα, πρὶν ζήσουνε, καταξεραίνει
Φλόγα τῆς Κόλασης, λαύρη φωτιά.

Στὸ ἕνα σχώριο, εὐχὲς χαρίζει
Ὅποιος ἐκεῖθενε κι' ἂν στραφῇ·
Στ' ἄλλο ἀναθέματα ψιθυρίζει
Κατάρα ρίχνει μαύρη, κρυφή.

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ;

Ἔτυχε Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων τοῦ ἐξοχικοῦ Ζυθοπωλείου.

—Ὦ, τί γίνεσαι, φίλε μου Ναθαήλ;.. πῶς εἶνε εἰς τὸ σπίτι;.. Γί' τον ἔκαμες σήμερα τὸ γυιό σου;..

— Ποιὸν ἀπ' ὅλους;

— Τὸ Γιαννάκη, τὸν χαϊδεμένο σου· ποιὸν ἄλλον;

— Καί τον ἀφίνω ἐγὼ ποτὲ τὸ Γιαννάκη μου; Μαζί μου τὸν ἔχω ὅπως πάντα, κὺρ Φίλιππε!

— Μαζί σου; Μὰ ποῦ πῆγε λοιπόν; Δέν τον βλέπω...

Ὁ Ναθαναὴλ γελᾷ μακαρίως. Νομίζει ὅτι ὁ Φίλιππος θέλεν ἀστειευθῇ.

— Μὰ τί γελᾷς; ἀνακράζει ὁ Φίλιππος. Ἀλήθεια σοῦ λέγω, δὲν τον βλέπω. Ἐδῶ εἶνε ἢ κοροϊδεύεις;

Δὲν κοροϊδεύει· καθόλου ὁ καϊμένος ὁ Ναθαναήλ. Ὁ Γιαννάκης του εἶνε ἐδῶ... Τὸν βλέπετε;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὁ Πάνος ἐπροβιβάστηκε ἀπὸ τὴν πρώτην εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ γεγονὸς δὲν ἔπρεπε νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ το μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος, νὰ ἐξαρθῇ εἰς περιωπὴν γεγονότος ἐθνικοῦ.

Τοὐλάχιστον ὁ ἐξάδελφός του αὐτὴν τὴν ἰδέαν εἶχε, καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐποῦσαν τῶν ἐξετάσεών του—τοῦ «θριάμβου» του, ὅπως τὸς ἐχαρακτήρισαν 'στὸ σπίτι,—τὸν ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως, τοῦ ἔδωκε μίαν μικρὰν *σημείωσιν συνοδευομένην καὶ μ' ἕνα δίδραχμον*, καί του εἶπε :

— Πάρ' τα, Πάνο μου, αὐτὰ καὶ πήγαινέ τα 'στὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας» γιὰ νὰ το δημοσιεύσουν. Γράφω γιὰ τὰς ἐξετάσεις σου. . . .

Ὁ Πάνος κατέβηκε τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλιὰ ἀπὸ τὴν χαράν του. Στὸν δρόμον δὲν ἐδάδιζεν, ἐπηδοῦσεν. Ἀπεπειράθη δύο τρεῖς φορὲς νὰ διαβάσῃ τί ἔγραφεν ὁ καλός του ἐξάδελφος, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσεν. Ὁ ἐξάδελφός δὲν ἔγραφε καθαρά, καὶ μόνον τὸνομά του καὶ μία δύο ἄλλας λέξεις μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ.

Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του, ἑνὸς τιμιωτάτου ἐμπόρου ἀλλ' ὀλίγον ἰδιότροπου, ὅπως τὸν ἔλεγαν καὶ 'στὸ σπίτι. Ἐμπῆκε λοιπὸν μέσα καί του ἔδωκε τὴν σημείωσιν ποῦ ἐκρατοῦσε 'στὰ χέρια του.

Ὁ πατέρας του ἐπῆρε τὴν σημείωσιν καὶ γελαστὸς ἤρχισε νὰ διαβάζῃ :

— «Θρίαμβος ! Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς ΚΕ' Δημ. Σχολῆς τῶν ἀρρένων, τὰς μετὰ τόσης ἐπιτυχίας διεξαχθείσας προχθὲς τ' ἀπόγευμα, ἀληθῆ θρίαμβον ἤρατο ὁ εὐφυέστατος καὶ ἐπιμελέστατος μαθητὴς Πάνος Δημητρίου, μονογενὴς υἱὸς τοῦ παρ' ἡμῖν δημοφιλοῦς καὶ ἐντιμωτάτου μεγαλεμπόρου κ. Εὐρυσθένους Δημητρίου. Αἱ εὔστοχοι καὶ καταπλήσσουσαι ἀπαντήσεις, ἃς ἔδιδεν ὁ μόλις δεκαετὴς μεῖραξ, ἀποδεικνύουσι καταφανῶς ὄχι μόνον τὴν ἰσχυράν του ἀντίληψιν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀτρύτους κόπους, οὓς κατέβαλεν ὁ εὐρυμαθὴς διδάσκαλός του, κύριος. . . . »

— Οὔφ ! ἔκαμεν ὁ πατέρας του . Ποιὸς τἄγραψε αὐτά. Ὁ ἐξάδελφός σου ;

— Ὄχι ! δὲν ξέρω . . . Ἐγὼ δὲν ἤμουν μέσα. . . Νομίζω ὅτι τὰ ἔγραψαν μαζὶ μὲ τὸν προγυμναστήν μου. . .

— Τότε ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ το ξεσχίσω ἀμέσως ! . .

Καὶ ὁ πατέρας του, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἔκαμε κομμάτια τὴν μικρὰν σημείωσιν.

— Μὴ δυσαρεστῆσαι ! τοῦ εἶπε. Μὲ αὐτὸ ποῦ ἔκανα σὲ σώζω, δὲν μπορεῖς νὰ το καταλάβῃς, κύριε, ἀπὸ τὸν μεγάλον κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον σ' ἐξωθοῦσαν, χωρὶς νὰ το ἐννοήσουν, ὁ ἐξάδελφός σου καὶ ὁ προγυμναστής σου. Σ' ἔσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς ματαιοδοξίας, ἡ ὁποία θὰ σ' ἔκαμνε νὰ πιστεύῃς πάντοτε πῶς ἐκτελεῖς κάτι τι σπουδαῖον, ὅταν ἁπλῶς ἐκτελῆς τὸ καθῆκόν σου. Κάθισ' ἐκεῖ 'στὸ γραφεῖόν μου καὶ γράψε !

Καὶ ὁ Πάνος, λυπημένος κατάκαρδα, ἐπῆρε τὴν πέννα 'στὸ χέρι καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐκεῖνα ποῦ του ὑπαγόρευεν ὁ ἰδιότροπος πατέρας του :

« Φιλτάτη «Ἑστία»,

«Προχθὲς 'στὰς ἐξετάσεις *μου ἐπροβιβάσθην* μὲ ἄριστα καὶ ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔδωκε δύο δραχμὰς γιὰ νἀγοράσω γλυκὰ καὶ νὰ τα φάω μὲ τοὺς φίλους μου. Ἐδιάβασα ὅμως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 112 φύλλον σας πῶς εἰς τὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη ἀριθ. 250 κατοικεῖ μία πτωχὴ χήρα μὲ τρία παιδιὰ ποῦ στερεῖται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ἀκόμη, σοῦ στέλλω τὰς ἐσωκλείστους δύο δραχμὰς μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ τας ἀποστείλῃς 'στὴν δυστυχισμένην αὐτὴν οἰκογένειαν, γιατὶ ἀκολουθῶ τὴν συμβουλὴν ποῦ μας ἔδωκε μίαν φορὰν ὁ δάσκαλός μας , πῶς ὅταν μᾶς συμβαίνῃ κάτι καλὸν ὀφείλομεν νὰ καθιστῶμεν κοινωνοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἄλλους.

Μεθ' ὑπολήψεως

Πάνος Δημητρίου.»

— Αὐτὸ νὰ δώσῃς 'στὴν «Ἑστίαν» πρὸς δημοσίευσιν. Καὶ ὅσοι τὸ διαβάσουν θὰ ποῦνε «Εὖγέ του ! » ἐνῷ ἂν ἐδιάβαζαν ἐκεῖνο ποῦ σοῦ ἔδωκεν ὁ ἐξάδελφος θὰ ἐγελοῦσαν, γιὰ λογαριασμόν σου πάντοτε!

Δ. Π. Ταγκοπουλος

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Δ'.

Προχθὲς εἰς τὴν Παιδικὴν Ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθην πάλιν πρὸς χάριν σας, — ἤξευρα, ὅτι θὰ ἔβλεπα πάντοτε κάτι ποῦ νὰ σας ἐνδιαφέρῃ,—παρευρέθην εἰς Ἀγῶνα ξιφασκίας μεταξὺ μαθητῶν διαφόρων παρισινῶν Ἐκπαιδευτηρίων.

Φαντάζομαι ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας, καὶ προπάντων τὰς ἀναγνωστρίας μας, θὰ ἐκπλαγοῦν, ἂν τους εἴπω ὅτι τὸ θέαμα ἦτο ὡραῖον καί μου ἤρεσε πολύ.

—Πῶς ; θἀνακράζουν ἡμεῖς ἐνομίζαμεν ὅτι ὁ Ἀνανίας, ὁ τόσον εἰρηνικός, καὶ ἡ Διάπλασις, ἡ τόσον γλυκεῖα, ἀποδοκιμάζουν τὸ βάρβαρον ἔθιμὸν τῆς μονομαχίας.

— Βεβαιότατα, ἀγαπητοί μου φίλοι ! Καὶ ὁ εἰρηνικὸς Ἀνανίας καὶ ἡ γλυκεῖα Διάπλασις ἀποδοκιμάζομεν τὴν μονομαχίαν μὲ ὅλην μας τὴν καρδίαν.

— Τότε λοιπόν, κύριε Ἀνανία, πῶς σου ἤρεσε τὸ θέαμα. Δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ μας λέγῃς, ὅτι τὰ παιδία πρέπει νὰ λαμβάνουν καὶ μαθήματα ξιφασκίας ;

— Ἀκριβῶς, αὐτὸ ἤθελα νὰ εἴπω. Ἀλλὰ τὰ *μαθήματα τῆς ξιφασκίας*, εἰς τὰ Παρισινὰ Λύκεια, δὲν δίδονται διὰ νὰ μονομαχοῦν ἀληθινὰ οἱ μικροὶ μαθηταί, δὲν τους διδάσκουν πῶς νὰ σουβλίζουν τὸν ἐχθρόν. . . Ἔχουν ἄλλον σκοπὸν πολὺ διαφορετικόν : Εἶνε ἁπλῆ σωμασκία. Δίδουν εἰς τὸ σῶμα ὡραίαν στάσιν, καὶ ἀναπτύσσουν τὸ στῆθος μὲ τὰ κινήματα τῶν βραχιόνων.

Ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν διεσκέδασα, βλέπων τοὺς νεαροὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι ἐξιφομάχουν ἀνὰ δύο μὲ τόσην κομψότητα, με τόσην χάριν· ἀλλὰ ηὐχήθην ἐνδομύχως, ὁ εἰρηνικὸς αὐτὸς ἀγὼν νὰ μὴ γίνῃ διὰ κανένα προοίμιον ἄλλων ἀγώνων αἱματηροτέρων... Καὶ συγχρόνως ἐσυλλογίσθην τοὺς ἰδικούς μας, τοὺς Ἕλληνας μαθητάς. Πόσοι ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν φύσει ὡραῖα σώματα, εὔπλαστα καὶ εὐκίνητα, θὰ ἀνέπτυσσον τὴν ἰδίαν παρισινὴν κομψότητα καὶ χάριν, ἂν ἐδιδάσκοντο καὶ αὐτοὶ ξιφασκίαν . . .

Ἀλλὰ σιγὰ - σιγά· ὅλα μαζὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν. Ἀρκετὰς προόδους ἔκαμαν τὰ τελευταῖα ἔτη τὰ σχολεῖά μας, δημόσια καὶ ἰδιωτικά· ἂς μὴ ἔχομεν μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγα εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ μικρὰ σκηνὴ εἶνε ἐγκατεστημένη εἰς ὡραίαν αἴθουσαν ἡ ὁποία, ἐξ αἰτίας τῆς διακοσμήσεώς της, ὀνομάζεται Ροδίνη Αἴθουσα, ἡ δὲ παράστασις διεξάγεται ὁλόκληρος ὄχι δι' ἠθοποιῶν, ὄχι διὰ νευροσπάστων, ἀλλ' ἁπλούστατα διὰ τοῦ κινηματογράφου. Ἐπιγράφεται τὸ « Παιδίον τῶν Παρισίων » καί μας παρουσιάζει τὸν μικρὸν Παρισινὸν εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς του.

Ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι μᾶς ἐξηγεῖ *τὰς φωτεινὰς εἰκόνας, ἐφ' ὅσον* παρουσιάζονται ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης.

Νὰ πρῶτα ὁ κῆπος, ὅπου γεννῶνται τὰ παιδία. Ὅσοι ἐδιαβάσατε τὴν ἱστορίαν τοῦ μικροῦ Φασουλάκη, πέρυσι, ἐνθυμεῖσθε, ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν ηὗραν ἀποκάτω ἀπὸ μίαν μάπαν. Ἔτσι γεννῶνται τὰ παιδία καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν . . . Μία Νεράϊδα περιτρέχει τὰς μεγάλας μάπας τοῦ κήπου αὐτοῦ, καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα χαριτωμένα βρέφη, τὰ ὁποῖα τρέχει νὰ δώσῃ εἰς τὰς μητέρας, ποῦ τὰ περιμένουν. . . Ὅλοι οἱ μικροὶ θεαταὶ εἶνε καταγοητευμένοι. Πολλοὶ θὰ ἤθελαν, ὅταν γυρίσουν, νὰ εὕρουν εἰς τὸ σπίτι κανὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὡραῖα μπεμπέ.

Ἔπειτα ὁ κινηματογράφος παρουσιάζει διάφορα πρόσωπα μικρῶν παιδίων: Ἀλλα εἶνε χαρούμενα καὶ γελοῦν· ἄλλα εἶνε χολιασμένα καὶ κλαίουν. Πώ, πώ, τί ἀσχημους μορφασμοὺς ποῦ κάμνουν ! Ἀλλὰ νὰ ὁ φοβερὸς Μπαμπούλας ποῦ ἔρχεται νὰ τα πάρῃ. . . Ἡσυχάζουν ἀμέσως· καὶ οἱ μικροὶ θεαταὶ ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια,—διότι αὐτοὶ εἶνε πλέον ἀρκετὰ μεγάλοι ὥστε νὰ φοβοῦνται τὸν Μπαμπούλαν. . .

Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπως εἰς ὅλον τὸν κόσμον νομίζω, τὰ παιδάκια πίνουν γάλα. Καὶ τώρα ὁ κινηματογράφος μᾶς δείχνει ἀγελάδες καὶ γίδες, ἐνῷ βγαίνουν ἀπὸ τὸν σταῦλον. . . Τί εὔμορφοι ποῦ εἶνε οἱ σταῦλοι εἰς τὸ Παρίσι ! Ἤθελα νὰ εἶχα ἕναν . . . γιὰ σπίτι.

Νὰ τώρα ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος, ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν. Νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐκεῖ καὶ ὅταν βλέπῃς τοὺς λευκοὺς κύκνους μέσα εἰς τὰς λίμνας των καὶ τὰ ἀμφίβια νὰ κτυποῦν τὸ νερὸν μὲ τὰς οὐράς των καὶ νὰ το σφενδονίζουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σοῦ ἔρχεται νὰ κάμῃς ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰ μὴ βραχῇς . . . Καὶ παρελαύνουν ὅλα τὰ ζῷα τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ κήπου, κάμηλοι καὶ ἐλέφαντες μὲ παιδάκια εἰς τὴν ράχιν, στρουθοκάμηλοι ζευγμέναι, (δυστυχῆ πουλιά !) εἰς καροτσάκια, ἔπειτα ἀλογάκια, γαϊδουράκια λευκά, καβαλικευμένα ἀπὸ χαριτωμένας ἀμαζόνας καὶ τολμηροὺς ἱππεῖς,—καὶ τέλος τὸ ἀμαξάκι ποῦ το σέρνουν γίδες, διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά. . .

Ἀλλ' οἱ θεαταὶ ἐκουράσθησαν νὰ βλέπουν ὁλονὲν εἰκόνας. Θέλουν καὶ ἄλλην διασκέδασιν. Καὶ τὸ κοριτσάκι ποὺ τας ἐπεξηγεῖ, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη Μπονέρ, ἀπαγγέλει τώρα ἕνα μονόλογον . . . Ὦ τί θαυμαστὴ ἀπαγγελία! Πόσα μαθήματα ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν ἐδῶ μερικοὶ ποῦ ἀπαγγέλλουν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ «Παρνασσοῦ» . . .

Ἀλλ' ἡ αἴθουσα βυθίζεται πάλιν εἰς τὸ σκότος, καὶ ὁ κινηματογράφος ἀρχίζει νὰ ἐξελίσσῃ νέας εἰκόνας. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλαι ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν ζωὴν τοῦ μικροῦ Παρισινοῦ.

Εἶνε σκηναὶ προπάντων, ποῦ οἱ ἥρωές των εἶνε ὅλῳ παιδία. Ἄλλαι εἶνε κωμικαί, ἄλλαι εἶνε συγκινητικαί, καὶ ὅλαι διασκεδαστικώταται. Τὸ μόνον των κακὸν εἶνε ποῦ δὲν ἔχω πλέον τόπον νὰ σᾶς τὰς περιγράψω. Ἀλλὰ ὅ,τι καὶ ἂν σας ἔλεγα, θὰ ἠμποροῦσα νὰ σας κάμω νὰ διασκεδάσετε, ὅσον τὰ παιδιὰ ποῦ ἔβλεπα τριγύρω μου; Πόσον *διεσκέδαζαν αὐτὰ* καὶ συγχρόνως—αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον,—εὐεργετοῦσαν, ἀνεκούφιζαν ἄλλα παιδάκια, πτωχά, δυστυχῆ. Διότι ἡ Παιδικὴ Ἔκθεσις ἔχει φιλανθρωπικὸν σκοπόν. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ σας εἴπω εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν μου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ἐξεδόθησαν :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ ('Εξεδόθη σήμερον)
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ (Ὑπὸ τὰ πιεστήρια)

Η Α' ΣΕΙΡΑ, ὀγκώδης τόμος ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων (περίπου 200 σελίδων) κομψότατος, μὲ εἰκονογραφημένον τρίχρωμον ἐξώφυλλον καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως, περιέχει τὰ ἑξῆς μικρὰ καὶ μεγάλα Διηγήματα :

Τὸ παράθυρόν του.— Ὁ Ἀπόμαχος.— Ἐπαρχιακὴ Φιλανθρωπία.— Ἡ δυστυχισμένη.— Σκιὰ ἔρχου.— Χωρὶς ὄνομα.— Ἀγωνία.— Νέα ἐέρχη.— Ὁ Δυηποδίκης.— Οἱ παράνομοι.— Τὸ ὄνειρον.— Ἄμα μεγαλώσω.—Τὸ μέσον.— Τὸ θέλω.— Τὸ βραχύβιον.— Βωμὸς Ἱερόσυρον.— Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῆς Ἀθηνοῦλας.

Ἑκατὸν τῶν διὰ τοὺς προεγγραφέντας συνδρομητὰς ὀνομαστικῶν ἀντιτύπων, ἐξετυπώθησαν καὶ ὀλίγα ἀκόμη, διὰ τοὺς ἐγγραφησομένους συνδρομητὰς εἰς τὴν Β' Σειράν, ἐντὸς τῆς προθεσμίας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον νἀποκτήσουν καὶ τὴν πρώτην. (Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά).

Η Β' ΣΕΙΡΑ, ἐκδιδομένη προσεχῶς, ἀποτελεῖ τόμον ἐντελῶς ὅμοιον μὲ τὸν πρῶτον κατὰ τὸν ὄγκον καὶ τὴν μορφήν, περιλαμβάνει δὲ ἐπίσης πλουσίαν συλλογὴν νέων Διηγημάτων.

Τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς φρ. 3

Οἱ ἤδη ἐγγραφόμενοι διὰ τὴν Β' Σειράν, ἂν δὲν ἦσαν συνδρομηταὶ τῆς Α' . δύνανται ἂν θέλουν νἀποκτήσουν καὶ ταύτην, συναποστέλλοντες ἕτερα 3 φράγκα. Οὕτως οἱ ἐμβάζοντες ἐν ὅλῳ φράγκα 6, τὴν μὲν Α' . Σειράν τῶν «Διηγημάτων» θὰ λάβουν ἀμέσως, τὴν δὲ Β Σειράν ἅμα τῇ ἐκδόσει της.

Αἱ παραγγελίαι, δεκταὶ ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ σήμερον, συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου καὶ στέλλονται ἀπ' εὐθείας: **Πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενόπουλον, Γραφεῖον «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Πατησίων 11Β, εἰς Ἀθήνας.**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΑ πρῶτα σᾶς συνιστῶ νἀναγνώσετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν Ἀγγελίαν τοῦ κ. Φαίδωνος... Φαντάζομαι τὴν χαράν σας ποῦ ἐξεδόθησαν τὰ **Διηγήματα** — καὶ εἶ καλά ! ἴσα - ἴσα μὲ τὰς δεκοπάς ! —καὶ τὴν χαράν σας ποῦ θὰ ἐκδοθῇ μετ' ὀλίγον καὶ δεύτερος τόμος, καὶ τὴν χαράν σας ποῦ ὅσοι δὲν ἐπροφθάσατε, ἔχετε τὸ δικαίωμα νἀποκτήσετε καὶ τὸν πρῶτον. Τί ἐπερμένατε;

Ἂν ἐγίνετο ποτὲ αὐτὸ τὸ παιδικὸν Θέατρον, *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*, δὲν θὰ ἔπαιζαν συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαι, ἀλλ' ἠθοποιοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ μάλιστα οἱ καλλίτεροι. Τότε θὰ ἦτο τέλειον. Ἄλλως τε ὁ σκοπός μας θὰ ἦτο νὰ δώσωμεν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τοὺς φίλους μας, καὶ ὄχι νὰ τους κάμωμεν ἐρασιτέχνας ἠθοποιούς. Χαίρω ποῦ πλησιάζει ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, ἐπιστολὴ μὲ ψευδώνυμον, γνωστὸν εἰς τὸ περιοδικόν μας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ *ἀνώνυμος* ἐπιστολή· ἄλλως τε καὶ σὺ εἰμπορεῖς νἀπαντήσῃς μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Δείλου δὲν μου φαίνεσαι ἀγράμματον, *Ἀλμυρὸν Κῦμα*· ἡ ἐπιστολή σου πολὺ ὡραία καὶ χωρὶς λάθη. Πρῶτα ἀνεγνώσκες μόνον τὰ φυλλάδια τῆς ἐξαδέλφης σου· τώρα ὅμως ποῦ ἔγινες συνδρομήτρια, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μου γράψῃς, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ το κάμνῃς ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα. Καμμίαν ἡμέραν περίγραψέ μου καὶ τὴν ζωήν σου· μοῦ ἀρέσει ἡ ζωὴ τοῦ χωρίου.

Εὔθυμος Κόρη, ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο βραχείας ἐπιστολάς σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τρυφερὰς ἐκφράσεις τῆς πρώτης. Εἰς τὴν δευτέραν σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νἀνταποδώσῃς παρὰ τὰ τετράδιά ποῦ ἔλαβες. Ἄ, ὄχι! ἰδιαίτερα γράμματα δὲν γράφω· αὐτὸ θὰ μου ἔδιδε κόπον πολύν.

Τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Λαρίσσης, τοῦ ὁποίου τὴν συνδρομὴν εἶχε πληρώσῃ πέρυσι ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Νεότης», συνιστᾶται καὶ πάλιν εἴτε εἰς τὸν ἴδιον Σύλλογον, εἴτε εἰς ἄλλον, εἴτε εἰς οἱονδήποτε ἐκ τῶν εὐπόρων συνδρομητῶν μου, μήπως θελήσῃ κανεὶς νἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν του καὶ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ.

Ἡ *Ἀνεμοζάλη* συνιστᾶ εἰς τὸ *Μαραμμένον Φύλλον* νὰ ἐγγράψῃ, ἀφ' οὗ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν, μίαν πτωχὴν κόρην ἐξ Ἀθηνῶν (μοῦ ἔστειλε καὶ τὸ ὄνομά της.) – Ὅσον διὰ τὰς προτάσεις σου, *Ἀνεμοζάλη*, δημοσιεύονται σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ τὴν σειράν. Δὲν διαβάζεις τὸν ὁδηγόν ; Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς καὶ ὅλας τὰς πληροφορίας ποῦ ζητεῖς.

Μαγικὴ Εἰκὼν [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου. Καταμαγευμένος ὁ κ. Φαίδων μὲ ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ. Ἐβαύμασα τὴν ὀξυδέρκειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψες τὸ μυστικὸν τοῦ «Θαυμασίου Ὀρενόχου» πρὶν μᾶς τὸ ἀποκαλύψῃ ὁ συγγραφεύς, (τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον·) ὁποῖα ἔκπληξις ἔ ; Μὲ μίαν λέξιν, πόσον διαφορετικὸν θὰ φανῇ ὁλόκληρον τὸ μυθιστόρημα !

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης, ἐρωτᾷς τί χρειάζεται διὰ τοῦτο ; Κεφαλαιοῦχος νἀναλάβῃ τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ ἄνθρωπος δραστήριος διὰ νὰ τὴν διευθύνῃ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου. Ἔτσι μόνον ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ θέατρον, ἡ ἰδέα τοῦ ὁποίου σοῦ ἤρεσε τόσον. [ΕΕ] δι' ὅσα ὡραῖα σοῦ ἐνέπνευσεν ἡ περὶ τοῦ *Βασιλόπαιδος* ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος.

Μελῳδικὴ Φωνὴ [Ε] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ ἐλπίζω ὅτι κάποτε θὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα. Θὰ σου ἔγραφα δύο εὔσημα, ἂν ἡ ἐπιστολή σου ἦτο γραμμένη μὲ ὀλιγωτέραν βίαν καὶ ὀλιγώτερα σδυσίματα. Ἄλλην φορά, ἔ ;

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἀνυπομόνως ἐπιστολήν της· – ἡ *Μελαγχροινὴ Νησωτοποιὰ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Χρυσοφόρρον Φλέβα*· – ἡ *Εὔθυμος Κόρη* ἀσπάζεται τὴν *Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Ἀγριολούλουδον τῆς Ἄνδρου*, καὶ κατεμαγεύθη μὲ τὰ Μικρὰ Μυστικά του· – ἡ *Ἀνθοῦσα Νέσσης* συγχαίρει θερμῶς τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις της εἰς τὸ Ὠδεῖον· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ ἐπιθυμεῖ πάρα πολὺ νὰ την γνωρίσῃ προσωπικῶς· — ὁ *Παρθενὼν* ἀσπάζεται τὸν συμμαθητήν του *Τ. Δετῶρον* καὶ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὸ ψευδώνυμόν του, τὸν παρακαλεῖ νὰ τῳ προτείνῃ Μ. Μυστικὰ αὐτός· — ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* ἐρωτᾷ ἂν ὁ *Παρθενὼν* καὶ ὁ *Ἀρχηγὸς τῶν Μαλθβένων Στρατιωτῶν* εἶνε ἀδελφοί· – ὁ *Ἀτρόμητος Ἱεραπόστολος* ἀσπάζεται τὸν *Νέμον* — ἡ *Ξανθὴ Γαλανομάτα* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*· — ἡ *Προκυμαία Σμύρνης* μόνον δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὸν *Πανταχοῦ Παρόντα* καὶ εἰς τὸν *Δρίωνα* — ἡ *Μέλλουσα Καλλύγραμμα* ἀντιχαιρετᾷ τὸν *Ριχάρδον Παρίσην* καὶ ζητεῖ τἀρχικά τοῦ Σιδ — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* χαιρετᾷ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει· – ἡ *Διοπτροφοροῦσα* εὐχαριστεῖ τοὺς *Διεκηγόρους τῆς Νεολαίας* διὰ τὰς προσφήσεις των, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν τους γνωρίζει, τοῖς προτείνει Μ.Μυστικὰ μὲ τὰ ὀνόματά των· — ἡ *Κόρη*

τῶν *Ἄλπεων* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τοῦ Λάλα* καὶ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* — ἡ *Μελῳδικὴ Φωνὴ* ἀσπάζεται τὸν *Χιονισμένον Μάϊον* καὶ τὸ *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*, τὸ ὁποῖον ἐ ωτᾷ ἄν τὴν γνωρίζῃ καὶ ἄν τὴν ἐνθυμῆται· — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* ἀνασπάζεται τὴν *Εὔθυμον Κόρην*, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ τὸ *Ψεύτικο Τριαντάφυλλάκι* καὶ τὰς ἐρωτᾶ πῶς περνοῦν εἰς τὴν ἐξοχήν· — ὀλίγαι παρελήφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Μέλλουσαν Καλάγρηαν*, *Ζίκ-Ζάκ*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Μαργαριτοφόρον*· — ἡ *Μικρὰ Ἀμαζὼν* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (τὸ ὁποῖον γνωρίζει·) — ὁ *Παμπόνηρος Κατεγάρης* μὲ τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Εὐέλπιδας*· — ὁ *Νέμος* μὲ τὸν *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*, *Ἐσμεράλδαν*, *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Λέοντα τῆς Θαλάσσης*· — ὁ *Φάρος τῆς Μυκόνου* μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων*, *Ξανθὴν Βοώπιδα* καὶ *Υἱὸν τοῦ Πηλίου*· — ὁ *Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ* μὲ τὴν *Παιδικὴν Χαράν*, *Ἱππότην τοῦ Κόρακος*, *Χιώτην-Σουλιώτην*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Υἱὸν τῆς Νυκτός*· — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*· — τὸ *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*· — ἡ *Βίγλα* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Λευκὸν Ῥόδον*· — ἡ *Ἐλπὶς Κόσμου* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*· — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Κόρην τῶν Ἄλπεων*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ζιζάνιον Ἀρσακείου*, *Ξανθὴν Βοώπιδα* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων*· — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ναυτοπούλαν τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Χλόην τῆς Θαλάσσης*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Κάλοκα Ῥόδου*, *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων* καὶ *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸν *Πρίγκηπα τῆς Μαγνησίας*, *Μινώταυρον*, *Μελαγχολινὴν Ναυτοπούλαν*, *Γάκινθον* καὶ *Παρθένον τῶν Δασῶν*· — ὁ *Νέος Αἰὼν* μὲ τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* καὶ *Ἠπειρώτην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ἔαρινὸν Ἄρωμα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*, *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Κατσαρομάλλων* καὶ *Ἀργοναύτην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Εὔθυμον Κόρην*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα*· — ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Γαλλικὴν Σημαίαν*, *Κρητικὴν Σημαίαν*, *Πιτσικόκον* καὶ *Βίγλαν*· — ὁ *Πληρωμένος Γάτος* μὲ τὸν *Ἥφαιστον*, *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*, *Ἴριδα* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἑλληνικὴν Ψυχήν*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Εὐέλπιδας*· — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ἄνθος Μαΐου*, *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἐλπιδοφόρον* (τετράδια ἔστειλα· τὸ ψευδώνυμόν σου ὡραῖον, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς ὁσάκις ἔχῃς καιρόν·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ «Θαυμασίου Ὀρενόκου» καὶ τῶν «Ἀνεψιῶν τοῦ Κου Βῶκεν·») *Μελαγχολινὴν Νησιωτοπούλαν* (ἔστειλα·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (ἐξ πληροφορίας πρὸς δημοσίευσιν εἶχες εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν! καὶ ἐκτὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν! φυσικὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς δημοσιεύσω ὅλας καὶ δι' αὐτὸ βλέπεις μόνον δύο·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (κ' ἐγὼ εὔχομαι τἀποστελέσματα νὰ εἶνε λαμπρὰ· τὸ τετράδιον ἐκεῖνο ἴσως δὲν εἶχε σταλῇ ἀκόμη· τώρα ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐλήφθη·) *Παρθενοῦσα* (Ὑοιπόν, ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐλπίς σου καὶ ἐπροβιβάσθης μὲ λίαν καλῶς;) *Κρητικὸ Κάστανο* (ἂν ἔλθῃς, θὰ σε ἰδῶ μὲ μεγάλην μου χαρά· πῶς ἐπῆγαν αἱ προφορικαί;) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (μὲ αὐτὰ ποὺ γράφεις, ἔκαμες ὅλας τὰς ἀδελφάς τοῦ Ἀνανία νὰ μοῦ ζητοῦν Ἱπποδρόμιον, καὶ φαντάσου εἰς τί ἔξοδον θὰ ὑποβληθῶ! ἀλλ' ἄς το ἰδοῦν καὶ αὐτὰ τὰ καημένα, ἀφ' οὗ λέγης ὅτι εἶνε τόσον εὔμορφον·) *Ξανθὴν Γαλατεμμάταν* (χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων σας· εἰς ἓν τετράδιόν σου εἶχες λησμονήσῃ νὰ ἐσωκλείσῃς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Πρυκνμαίαν Σμύρνης* (ὄχι δά! πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονηθῇς σύ; ἀλλὰ βλέπεις ὅτι τὰ «Διηγήματα» μόλις σήμερον ἐξεδόθησαν·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (ὁ συνέχεια τῶν ἐντυπώσεών σου μοῦ ἤρεσε πολύ· πῶς ἐγέλασα μ' ἐκεῖνο τὸ τετράστιχον!) *Μέλλουσαν Καλόγηραν* (καὶ ἄλλη φίλη· ἐξ αἰτίας μου; πόσον εἶμαι εὐτυχής! ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, διότι εἶνε ἀλλαγὴ ψευδωνύμου· καὶ πρέπει νὰ γίνῃ κανονικῶς·) *Διοπτροφοροῦσαν*, *Κόρην τῶν Ἄλπεων* (χαίρω πολὺ τοῦ ἔγινες καλὰ καὶ μοῦ ἔγραψες· μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἀνανίας θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς «Κωμικοτραγικὰς Ἱστορίας·» ἀρκετὰ μᾶς εἶπε· καὶ διὰ τὴν Ἔκθεσιν· μιὰ ἐπιστολὴ ἀκόμη καὶ τελειόνει, καθὼς μου γράφει·) *Πλευριτωμένον Γάτον* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Χιονοσκεπῆ Δίφρην* (θὰ τοῦς τὸ ὑπενθυμίσω·) *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (βλέπεις ὅτι τὸ συμπέρασμά σου ἐβγῆκε σωστόν·) *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* (καὶ αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω· ὅταν εὑρίσκῃς τέτοια μικρὰ καὶ ὡραῖα, νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς·) *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*, (χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινες καλὰ· ἐλπίζω ὅτι εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν σου θὰ μοῦ γράψῃς περισσότερα·) *Διαφευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἔχει καλῶς· ἐπιστολή σου μὲ δραχμὴν δὲν ἐλήφθη·) *Παγκόσμιον Ἔκθεσιν* κτλ. κτλ·

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 *Ἰουνίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

268 Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου χαϊδεύουνας τὰ βρέφη θὰ φωνήσῃς
Στὸ δεύτερόν μου εὔκολα τὸν χρόνον θὰ μετρήσῃς.
Τὰ τρίτον μου κατάληξις καὶ ὅλα ἑνωμένα
Βλέπεις ἐδῶ γραμμένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

269. Στοιχειόγριφος.

Ὅταν ἔχω καὶ λαιμὸν
Σὲ θερίζω, φουκαρᾶ!
Ἂν μ' εὑρῇς χωρὶς τὸ ὄν
Θὰ με φάγῃς μιὰ χαρά!

Ἐστάλη ὑπὸ Σταματίου Γ. Σταματίου

270. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι Ἑβραῖος βασιλεύς, ὡς ἔχω ἂν μάφίσης,
Καὶ μουσικὸν τι ὄργαν ν' ἂν μαναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀύρας τῆς Κερκύρας

271. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντιστραμμένον.

1. Ἦτο κάλυμμα ἀρχαῖον ἡ τέρα περσικόν.
2. Ἡ δὲ γῆσος Ἰκαρία ἐστὶ Αἰγαῖον ἀπαντᾶται.
3. Πλὴν τὴν Ἴρδα πῶς χαίρω ἂν ἰδῶ ἐσὸν οὐ- [ρανόν!
4. Κι' ὁ θεὸς Ἄρης ἀπ' ὅλους ὡς πολεμικὸς τι- [μᾶται.

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

272. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Δ Ι
Α Ι Α Σ
Ι Κ Α Ε Υ Ε
Ρ Ε Ι Λ
Ι Β

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαλ

273. Ἀστήρ.

★ ★ ★ κἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
★ ★ ★ ρίσκαι διὰ γραμμάτων οὕτως
★ ★ ★ ὥστε νὰναγινώσκωνται: κα-
★ ★ ★ Ο ★ ★ θετῶς νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ὁ-
★ ★ ★ ριζοντίως ἀρχαῖος ἕλλην ποι-
★ ★ ★ ητής· διαγωνίως δὲ μοῖρα
★ ★ ★ καὶ ἀρχαῖος συγγραφεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φυσικοθαλασσαίας

274. Ἀπορία.

Ὁ μικρὸς Γεώργος, ἐν ᾧ ἠγόρασε πρὸ ὀλίγου κάτι τί, ποὺ τὸ ἤθελε καὶ του ἀρέσει πολύ, τώρα τὸ πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Διατί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιντρὸ

275-276. Μεταμορφώσεις.

1.— Ἡ *ἀκοὴ* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἀφή*.
2.— Ὁ *φόβος* διὰ 5 » νὰ γίνῃ *θάρρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γυμνασιόπαιδος

277. Μαγικὸν γράμμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τἀρχικὰ νὰ ἀποτελῶσιν ἔγκλημα:

Ἄρατος, ὄμοιος, οὖριος, Πίνδος, Τήνιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Ζαλόγγου

278. Ἑλλιποσύμφωνον.

η - ι α α ι - ω - α ι ω - ε ι ε - ε ι ο ι ο
ι α ο - α - ω ε η η - α ι - ε α ο - α ι - ι ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος

279. Γρῖφος.

$$\left(\frac{1}{\text{ΜΕΛ}}\right)$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καθδίας ὑπὸ Πέτραν

280 Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 209 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἄνευ ἄλλης περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.

200. Ἄνεμος (ἄν. εὐός.) — **201.** Ἄλυσις-λύσις. — **202.** Μονὰς-ἀμνός.

203
Σ
Ρ Ι Σ
Ρ Η Σ Ο Σ
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ
Σ Ο Φ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

204. Πότε ἀπέθανεν ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδας; — **205.** *Ἠξεις, ἀφίξεις οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.* (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται διαγωνίως λαμβανομένης ἐναλλὰξ μιᾶς σειρᾶς ἐκ τῶν ἄνω καὶ μιᾶς ἐκ τῶν κάτω, μέχρι τῆς μεσαίας.) — **206.** ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ (εὐκλεια, ὕαινα, Κλειώ, ἀλκυών, λέων, Ἰωάννινα, ᾠδικά, νίκελ.) — **207.** Τὸ γῆας. — **208.** ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΔΝείπερος, ΕΙλικρίνεια, ΣΚαπάνη, ΠΟτόν, Ὄλγα, Ἰλκώδ, ΝΟμός Ἄλμα) — **209.** Μιλημένα-τιμημένα — **210.** Ἡ Κῶς εἶνε νῆσος οὐχὶ μεγάλη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας] λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον]

Ἐπιθυμῶ νὰ ἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ἢ ἐκ Μακεδονίας συνδρομητάς. — *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος.* (Α—38)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ἀποστέλλων ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἢ ξένα: *Δημήτριον Μελετόπουλον* Ἀθήνας. (Α—39)

Εἰδοποιῶ πάντας, ὅτι συλλέκτης ὢν διαφόρων γραμματοσήμων εὑρίσκομαι εἰς θέσιν νὰ ἀνταλλάξω μεθ' οἱουδήποτε ἐξ ὑμῶν. — Διεύθυνσις: Mr Georges N. R. Amarando, Assiout (Haute Egypte). (Α—37)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.